

Tussenpauzen of blijvertjes?

COLUMN JON VISBEEN

Hegemonieën zijn er om doorbroken te worden. Anders wordt het allemaal veel van hetzelfde, ga je ergeren aan leiders en sluipt de sleur er ongemerkt in. Het geeft altijd een schittering aan de hemel, een rimpeling in het water als nieuwe leiders opstaan. Een nieuw tijdperk wekt hoop en impliceert tegelijkertijd dat niemand onaantastbaar is.

Met Angelique Kerber en Andy Murray heeft de tennissport in elk geval twee nieuwe gezichten gekregen die zich korter of langer de nummer één van de wereld mogen noemen. De dappere Duitse loste vrij onverwachts Serena Williams eindelijk af; de 'slome' Schot schoot zo mogelijk nog verrassender Novak Djokovic voorbij.

Bij beiden staat niet de brille, de onnavolgbaarheid van hun spel, voorop. Het gaat om vasthoudendheid, doelgerichtheid, vastberadenheid. Jaar in jaar uit hebben zij getraind als werkezels, hebben zij hun slagenarsenaal en voetenwerk tot in het kleinste detail geoptimaliseerd en werd extra aandacht besteed aan het gebied tussen de oren.

Aan het belangrijkste aspect kan evenwel niet worden voorbij gegaan: de conditie. De fitness van Kerber en Murray maakt voor een deel het verschil met anderen als het gaat om het bereiken van de hoogste positie in de tenniswereld. Petra Kvitova heeft technisch meer in huis dan Kerber; Stan Wawrinka kan weergalozer spelen dan Murray. Maar Kvitova en Wawrinka voeren de lijst niet aan.

De machtsgreep van de Duitse en de Schot onderstreept bovendien dat tennis in Europa op een heel hoog niveau staat. Met hun komst als aanvoerders zijn tevens technische

hoogstandjes eerder uitzondering dan regel geworden. Want om nu te zeggen dat het entertainment met dit tweetal aan kracht heeft gewonnen, gaat mij wat ver. Nee, het zijn leiders met een korte 'ei' die anderen laten lijden met een lange 'ij'. Die net zo lang doorbeuken tot het verzet is gebroken.

Niettemin hebben zij allebei dit hoogtepunt in hun carrière verdiend. Noeste arbeid, consistentie en daarnaast de durf om te investeren (Murray haalde Ivan Lendl terug als coach) hebben het pad naar de absolute top geëffend.

De vraag is alleen of we te maken hebben met tussenpauzen of blijvertjes. Djokovic is voorlopig de enige die Murray de voet kan dwars zetten. Voor Kerber is de situatie lastiger. Er zijn meerdere kapers op de kust van wie Williams, Simona Halep en Garbine Muguruza de belangrijkste lijken te zijn.

Hoe dan ook met Angie Kerber en Andy Murray heeft de tennissport in 2016 de leiders gekregen die het verdient. Persoonlijk geloof ik alleen dat de hegemonie niet op een betonnen fundering rust. Dat de bezetting van de troon met andere woorden geen vanzelfsprekendheid is voor langere tijd. Hoe goed de basis van dit solide duo ook is.

